

Ai chẳng có một quê hương để thương nhớ.
Nếu Sương Mai, Thảo Chi có hoa Ô Môi nở tím
bến Ninh Kiều bên dòng sông Hậu và Huệ Thu,
có Đà Lạt, thành phố sương mù, thì Hồ Trường
An cũng có Vườn Cau Quê Ngoại ở Bình Chánh,
ngoại ô Saigon, với nhịp chày giã gạo về đêm,
với những câu vọng cổ buồn vọng lại...

“Vườn Cau Quê Ngoại” gồm những bài thơ nói
về một vườn cau, một giải đất phù sa, một bãi sù..
trong hồi ức mà tác giả đã đánh mất chúng không
phải từ ngày rời xa tổ quốc mà từ khi cuộc nội
chiến Việt Nam khởi đầu.

Sách in trang nhã, dày 115 trang, do Cơ sở
Văn Học CỔ THƠM xuất bản, giá 10MK.

VIỆT BẰNG

Liên lạc:
M. Lucien NGUYỄN
84 Rue Jean Berthelin, Apt. 51
10000 Troyes - FRANCE

Vườn Cau Quê Ngoại

HỒ TRƯỜNG AN

(Trích đăng 12 vài bài từ các websites khác)

* * *

VƯỜN CAU QUÊ NGOẠI

Đêm qua vườn ngoại tàu cau rụng
Vàng ố loang từng bẹ lá khô
Mo xám quắt queo bao cũ nắng
Hồn xanh phai lạt giữa mơ hồ.

Thềm vắng, xế nay ngòi vót chổi
Ngoại đưa cần mẫn chiếc dao dâu
Chừng nghe tiếng chổi khua sần sạt
Quét rụng niềm vui tự thưở đầu.

Sống lá từng tàu cau chuốt mỏng
Đẻo mềm lạt buộc chổi tinh khôi
Ngoại từ xanh tóc nay đầu bạc
Vót chổi bao năm một chỗ ngồi.

Đêm qua bão rớt, bông cau rụng
Mai một buồng cau thừa trái non
Vững mạnh nọc trầu bên mé nước
Dài giây, tua rễ, lá xanh rờn.

Nắng tắt, hiên ngoài se sắt lạnh
Gió chiều quét sạch lớp mây giăng
Ngoại đưa đẩy chổi trên sân vắng
Quét lá, làm sao quét ánh trăng?

Làm sao quét nỗi buồn giăng mắc?
Đèn lửa đêm dài chong hắt hiu
Cau sãy ba canh, than cháy đỏ
Làm sao hong ráo lệ bao chiều?

Vườn cau quê ngoại thời niên thiếu
Ươm giữa hồn thơ nét đẹp buồn
Ký ức tháng ngày rung bóng lá
Thơm hương cau tỏa dưới trăng sương.

Vườn cau hòa tiếng tim châu thổ
Dựng mộ bia sau mái miếu đường
Có bóng ma người bao thuở trước
Suốt đời bám riết đất quê hương.

HỒ TRƯỜNG AN

(France)

Nguồn:

http://cothommagazine.com/index.php?option=com_content&task=view&id=245&Itemid=45

Khúc hát thương hò

Tặng anh hôn Nguyễn Văn Ba

Khi bóng buồm rơi vào chén rượu
Kệ thây sóng gió, mặc ngày mai
Cắm sào, gác mái, ta cùng hát
Rót chén mơ màng, cạn chén say.

Khi đáy chung trà hiện bóng trăng
Thương hò bè bạn có bao thằng
Quây quần đối ẩm, ta cùng hát
Mai sớm giương buồm, ghe lướt phẳng.

Ta yêu sông rạch như yêu bạn
Sương gió cho ta nửa cuộc đời
Khi đến giang đầu chùng tường sóng
Gọi ta về đón gió vòm khơi.

Từng bến ghé qua, từng kỷ niệm
Lâu rồi cũng nhạt nỗi buồn vui
Thở ngời không níu chân phiêu lãng
Sóng át tai ta tiếng ngọt bùi.

Đường sông, nẻo rạch dù trăm hướng
Vẫn chảy trong trời đất mến yêu
Có phải lòng ta luôn rộng mở
Khước từ nhỏ hẹp, cảnh tiêu điều.

Tim ta là cả vùng châu thổ
Huyết quản: sông ngòi với rạch kinh
Lớn võn phù sa trong ngấn nước
Huyết cầu là đáy, thắm bao tình.

Năm năm hoặc tới mười năm nữa
Gặp lại cùng nhau chúc chén say
Đầu sắn hoa râm thêm bạc trắng
Ngậm ngùi cùng nhắc chuyện hôm nay.

Theo sóng đẩy đưa, ghe vẫn lướt
Thương hồ nghiệp cũ nhắc ông cha
Trói hồn phách thưở ta thơ ấu
Lắng tiếng sông dài gọi thiết tha.

Lao xao gió chướng về châu thổ
Tu hú hót chào Tết sắp sang
Ghé lại cồn bần, neo bãi hằm
Ta bày mâm rượu tiễn năm tàn.

Vợ ta đã bỏ ta năm trước
Xương cốt vùi trong đất Láng Linh
Tham luyến lúa đôi thặng trưởng tử
Lìa sông tìm gặp bạn chung tình.

Đời như bóng xế dần thu ngắn
Tiếng gọi sông hồ chứa lặng thinh
Bởi thấy chập chờn trong ngấn nước
Ma da, Hà Bá, kẻ thâm tình.

Thương lắm thằng con út giống ta
Lấy trăm dòng nước làm quê nhà
Chân trời man mác chèo phăng tới
Tìm vết phiêu bồng ta trải qua.

* * *

Trại lá chằm

Tặng Thụy Vũ để nhớ những ngày sống
dưới mái lá chằm ở làng Tân Giai (Vĩnh Long).

Ghe chở lá chằm vừa ghé bến
Chất trên trại nhỏ nép ven sông
Lá mang bóng tối vùng mương rạch
Và chút phù sa nâu ruộng đồng.

Ai đó qua mương dùa nước rậm
Uốn theo doi vịnh dọc thôn trang
Nước sông dù ngọt hay lờ lợ
Lá dựng rừng gươm giáo ngút ngàn.

Bao chàng nghĩa sĩ xa xưa ấy
Đám Lá Tối Trời làm ổ hang
Phát phới tung cờ Trương Công Định
Gọi sông, thét núi, chống hung tàn.

Mẹ dựng nơi quê trại lá chằm
Thị thành không đội chút dư âm
Nuôi con dại giữa mùa chinh chiến
Gói kiếp cô đơn giữa lặng thẳm.

Róc hom, chẻ lạt, mài kim sắt
Từng tấm lá chằm xếp đụn cao
Phấn lá xanh teng đồng tản mạn
Tháng ngày sinh lực mẹ mòn hao.

Tiết trời tháng tám, mưa tầm tã
Gió tạt vào khe tắt lửa lò
Mưa trút ngoài kia sông trắng xóa
Mẹ ngồi trong trại quận cơn ho.

Vẫn cầm kim sắt chằm mài miệt
Dây lạt kết luôn phiến lá nâu
Lá ủ lúà này mềm dẻo lắm
Bền gan nắng lửa, dạn mưa dầu.

Năm năm sống với nghề chằm lá
Suyễn kéo từng cơn, mẹ mệt nhòai
Con đã lớn khôn chưa giúp mẹ
Sống nhàn trong buổi nắng thu phai.

Có lúc lên cơn mẹ thờ dốc
Gió chờ thổi tắt lửa sinh tồn
Con canh siêu thuốc, nhìn đêm quạnh
Trăng hạ huyền hao khuyết vóc tròn.

Trại lá chằm sau đó dẹp rồi
Nhà tôn, nhà lá, xóm đông vui
Cạn vơi nguồn sống riêng thân mẹ
Uổng lữ con dâng miếng ngọt bùi.

Trại lá chằm: dư ảnh sáng ngời
Chở che mưa nắng thuở xa xôi
Chén cơm, khứa cá, tình đùm bọc
Khi nước sa vào mệnh nổi trôi.

Trại lá chằm xưa, con đã sống.
Ngỡ như nội cỏ bến thiên đường
Ba gian hai chái trong chiều niệm
Thoáng bóng miếu đèn ngát khói hương.

* * *

Đêm Quê Nam

Tặng Hoàng Xuân Sơn

Có những chiều phai nắng cuối vườn
Sông dồn nước ngọt, chảy tràn mương
Tù và đồng vọng hồn xưa cũ

Tôi mở lòng ra ôm mến thương.

Là lúc tôi nghe đất chuyển mình
Dưới vầng trăng mỏng dán khung xanh
Phù sa mạch sống dâng bông lúa
Dâng nổi xô xao khắp lá cành.

Thương lắm ngọn đèn phen liếp thưa
Vớ sâu thấp thoáng bóng cau dừa
Vớ thêm rêu cũ, hiên yên lặng
Trói buộc hồn tôi tự thuở xưa.

Từng bước chân nào rung lá cỏ
Thầm nghe bí mật giữa lòng đêm
Mùi hương đất xói, mùi hoa dại
Phảng phất trong cơn gió dịu mềm.

Phảng phất ao đầm ngậm bóng trăng
Chuông đêm vắng vắng cuối thôn làng
Đem niềm tịch mịch về bên gối
Thao thức cho người mộng dở dang.

Tôi lắng chèo khua sóng nhịp nhàng
Gửi lòng theo gió đến cồn hoang
Chim trời, vịt nước từ thăm thẳm
Đuối chạy trên lau sậy võ vàng.

Nằm giữa tịch liêu nghe tiếng đêm
Áp niềm xao động trái tim mềm
Thấm dần tình thổ ngại tha thiết
Thương kẻ xa nhà dõi bóng chim.

Chỗi dậy ra hiên, lòng bát ngát
Thấm hương dạ lý tỏa bên rào
Ngoài ao, tiếng cá trời ăn mống
Tôi lạc vào đêm một thuở nào.

Cuối bến, buồm trôi xa vũng trăng
Thuyền ơi, đèn lửa khuất sương giăng
Vàm khuya dào dạt vang triều sóng
Thương kẻ cô đơn chốn hải tần.

Cơn trốt hát tôi xa điểm tựa
Từng đêm chong mắt nhớ quê nhà
Từng đêm thao thức, từng đêm trắng
Phố thị canh sương bật tiếng gà.

Sót lại trong hồn chút bóng đêm
Chút hương dạ lý, chút trăng mềm
Để tôi vững bước đường đi tới
Sưởi ấm canh khuya chút nỗi niềm.

Bảng lảng hồn quê bao tháng năm
Để đời thêm mặn chút đau thắm
Để người yêu đất thành thi sĩ
Rống mãi bao chiều điệu hát cầm.

* * *

Tiếng sáo trưa hè

Tặng Lê Quang Xuân

Tuổi thơ tôi trải vùng châu thổ
Ruộng trũng, ruộng gò, mọng ngát xanh
Tre trúc la đà đường xóm nhỏ
Hiu hiu trong nắng, gió khua cành.

Lòng của bé thơ: vương lụa trắng
Thên thang trải khắp nẻo đường đời

Hồn nhiên mở mắt nai âu yếm
Lắng vọng bên trời tiếng viển khơi.

Cắt khúc trúc già làm ống sáo
Lưng trâu thả nhạc buổi trưa hè
Véo von tiếng mỏng bay cao vút
Âm hưởng dạt dào, tôi lắng nghe.

Ơi, những trưa hè vàng rực nắng!
Sáo đưa người thả giấc thiu thiu
Chợt nghe tận đáy hồn sâu thẳm
Sôi réo đời qua tiếng nhạc thiều.

Lối về cuối xóm sao gần gũi!
Mà sáo dặt diu bay đến đâu?
Để khách yêu quê nhìn bóng khói
Chân mây còn vọng tiếng còi tàu.

Cuống rún đứt lia, tôi bỏ xóm
Miệt mài trôi giạt khắp quê hương
Nhà xưa có buổi về thăm lại
Bỡ ngỡ chừng như kẻ lạc đường.

Cảnh lạ người thân trôi giạt hết
Bé xưa đất lạnh đã vùi sâu
Nhưng còn lối trúc xanh qua xóm
Còn bóng đong đưa giấc mộng đầu.

Lưng trâu, một bé ngây thơ khác
Cũng đẹp hồn nhiên cặp mắt nai
Thả sáo du dương vào nắng tỏa
Trúc tre lắng đọng điệu u hoài.

Tiếng sáo ru trưa, ru quá khứ
Chập chờn từng thoáng rộn mong manh
Để tôi ngùi ngậm niềm man mác
Gửi sóng thời gian chút ý tình.

Em xưa có phải đầu thai lại
Trên mảnh đất nhà trộm thịt xương?

Giao cảm nối liền qua kiếp trước
Tặng tôi bằng điệu sáo quê hương.

Để tôi sống lại bao năm trước
Những buổi trưa hè vàng xóm quê
Những buổi mênh mông nhìn nắng đẹp
Thương người đã mất dấu đường về.

Dồn dập tang thương, ơi xóm cũ!
Bóng tà dương úa lạnh hồn quê
Để rồi thêm một lần sai bước
Lỡ chọn đường bưng bít lối về.

* * *

Từ phương xa chàng tới

Kính tặng anh linh
Bác Văn Lang Trần văn Ân

Từ bình minh chàng tới
Mang nắng hồng tha phương
Đất phèn chua chờ đợi
Hạt giống, mầm cây ương.

Tận tụy niềm gắn bó
Lòng cứng như đá ong
Lác, nắng hai thứ cỏ
Ngập trũng ngoài, bưng trong

Rừng tràm vây phía trái
Mương dừa nước lô nhô
Rạch chưa ra sông cái
Đất không hện cơ đồ.

Nước ứ phèn, đóng váng
Mưa nổi tràn đầm ao
Nước mắt chàng lai láng
Thấm ướt niềm tụy hào.

Tới đây thì ở lại
Tiền Giang: quê cũ xa
Đất phèn: quê hương mới
Cơ đồ trong tay ta.

Bồi gò cao, đắp nổng
Đồng loáng nước tràn mương
Bìa rừng còn âm vọng
Beo cộp gằm trong sương.

Lá dừa nước lợp mái
Bện vách: bùn rện rơm
Kèo con và cột cái
Có sẵn ở rừng tràm.

Chèo xuống lên mạn Bắc
Khởi sáng lửa đồng hành
Gọi người khai hoang khác
Góp tay đào rạch kinh.

Chất phèn theo nước cuốn
Tuôn biển cả, sông dài
Trải bao mùa gió chướng
Đất lành khởi rẫy khoai.

Chàng gác kèo nuôi ong
Đem mật, khoai đổi lúa
Năm tháng xuôi một dòng
Xây cơ đồ, đổi lúa.

Chàng dần khô thân sậy
Tóc trở màu bông lau
Ruộng trũng người cày cấy
Vườn xanh đất gò cao.

Cày bừa đất đã xong
Gió ẩm tràn sông biển
Cát lác dẹt chiếu bông
Giã sàng đan nóp, đệm.

Trong chiều hôm nắng quái
Chàng đứng giữa thênh thang
Rừng tràm đồng vọng lại
Lời thề người khai hoang.

Tới đây thì ở lại
Ơi, Đồng Tháp, Cà Mau!
Có lắng câu cảm khái
Thành tâm niệm ngàn sau?

Trở về là thoái lui
Ở lại là đi tới
Đất nước thêm chiều dài
Trải thênh thang ruộng muối.

Thế hệ sau làm thơ
Hay đặt lời Vọng Cổ
Có nhớ câu thề xưa
Đồng vọng từ đáy mộ?

* * *

Chiều trên dải tân bồi

Tặng Vũ Nam

Tình quê ôm dải tân bồi
Cây gừa buông rễ đâm chồi bên ao
Về thương quá khứ xanh xao
Ngày trôi theo chuỗi âm hao thừa dần...

Ngồi đây cuối bến thanh xuân
Ngày lui, bóng sẫm, sóng dồn bãi hoang
Sương che, đèn thấp muện màng
Hàng vông đậm nhạt, dãy bàng tỏ lu.

Dài theo sông thở sương mù
Quên trời phố thị ngục tù bao năm
Về đây dưới mái lá chằm
Với ao trong mát, với đầm bao la

Với chiều bằng lãng nắng tà
Với âm vọng biển ngoài xa rừng tràm.
Hồn tôi bát ngát trời lam
Trái nguồn lạch nhỏ về vàm mênh mông.

* * *

Mẹ Hậu Giang

Tặng Hồng Lan
và Nguyễn Tấn Hưng

Nàng theo ghe thương hồ
Đến vùng hoang địa mới
Cỏ cháy rụi đồng khô
Lòng vẫn reo gió tới.

Hướng Phật Thầy Tây An
Dấn thân vào Trại Ruộng
Hồn thiêng đất Phù Nam
Góp vào tay sức sống.

Rừng tràm xóa rừng mắm
Gục đầu bước khai hoang
Nẻo Tiền Giang muôn dặm
Còn chờ đất Hậu Giang.

Từ phương xa nàng tới
Lòng thấu suốt quê hương
Tay không ngừng vun xới
Xanh lớp lớp ruộng nương.

Đốn đước, nàng nung than
Bắt cá, nàng gài mắm
Giữa sơn dã bạt ngàn
Tháo dòng đời trôi chậm.

Nàng cất nhà bên rạch
Đêm nghe rống cọp rừng
Ơi, nẻo về xa lắc
Thổ ngại còn ruộng bưng!

Thôn ỏ thêm nhà mới
Đất dần lợt phèn chua
Trong gió chướng tràn tới
Hương lúa ngát đầu mùa.

Người tình Tết nào tới

Sao thành chiếc bóng qua?
Và bao chàng trẻ tuổi
Ghé lại rồi đi xa.

Đất này nàng bám rễ
Nuôi con dại xanh cây
Lưu truyền bao thế hệ
Đất thuần thay ruộng chai.

Gia tài nghèo của mẹ
Trải dài dải đất hoang
Trên dòng đời quạnh quẽ
Bước mở đường khua vang.

Con khác cha cùng mẹ
Ngày giỗ đầu về đây
Dưới mái lá cùng kẻ
Ngày thơ ấu sum vầy.

Đường đời bao lối rẽ
Con mỗi đứa một đời
Vững bền nuôi tình mẹ
Phóng mắt bốn phương trời.

Dạy con từ bé bỏng
Nhìn về vùng Cực Nam
Như vết dầu loang rộng
Xua cây mắm, cây tràm.

Đêm bếp hồng lửa ấm
Nồi bánh tét tỏa mây
Câu chuyện xưa buồn lắm!
Bóng mẹ thoáng đâu đây.

Mẹ muôn đời vẫn sống
Trên từng lớp phé hưng
Trong cuộc đời, giấc mộng
Trên nương rẫy, trong rừng.

Người già nua xóm nhỏ

Thường kể chuyện đêm đêm
Mẹ Hậu Giang thưở đó
Chân cứng, đá phải mềm.

* * *

Ca dao tuổi 20

Từ trong điệu hát ca dao
Tâm hồn tôi thấm dạt dào mạch thiêng
Có sông mát, có ao hiền
Có trăng sáng dịu trên miền phù sa
Từ câu Vọng Cổ đậm đà
Buồn tôi trở giấc canh gà bâng khuâng
Đàn khuya từng giọt ngập ngừng
Rụng trên lòng những gái xuân mơ màng
Từ cây bông điệp, bông trang
Tôi yêu rằm ngát khói nhang am chùa
Bao cô trẩy chuyền đò trưa
Long lanh khóe mắt, sóng xưa dạt dào
Từ cây giá tị, thao lao
Từ cây dương với cây sao đầu đình
Ngày thơ ấu đậm nét in
Tàn râm, bóng mát trộn tình thổ ngại.

Em qua đong nếp tháng mười
Bỏ quên chiếc nón ngát mùi tóc thơm
Tháng tư bắt ốc bên cồn
Mùi da em quyến mùi bùn rạch sông
Tôi về sầu suốt lập đông
Chợt trông ngoài ngõ vòng đồng đỏ tươi
Mùa xuân giao hội đất trời
Đường làng vang tiếng guốc người mền yêu
Trời xuân phơi phới cánh diều
Ngày mùa chim sẻ đập diu trong sân
Các cum chày giã bánh phồng
Thơm tho cốm dẹp giục lòng nở hoa
Tết đến gần, năm cũ xa
Mắt cô kẹp tóc bên nhà long lanh.

Đèn chong một ngọn đèn thanh
Đọc thơ Nàng Út, Thạch Sanh ngâm ngợi
Lòng chàng trai trẻ đôi mươi
Trong mơ lại thấy nụ cười Nguyệt Nga
Phụng Cơ, Nguyệt Kiều thướt tha
Từ trong tuồng hát hiện ra cuộc đời
Thúy Kiều bỏ ngón đàn tươi
Cảo thơm dờn gót, biển người em cứng
Công nương say ngủ trong rừng
Ta hôn đánh thức chào xuân ái tình
Sở, Tần mấy chốn đế kinh
Từ trang sách trộn quê mình mến yêu.

Cái mơ bằng lảng khói chiều
Lẩn vào cái thực phiêu diêu mây trời
Ca dao đẹp tuổi đôi mươi
Tươi câu lục bát, mát trời cổ hương.

* * *

Có những nàng tiên

Thay lời tựa cho quyển
Ngát Thơm Hoa Bưởi Bông Trà

Tháng ngày vùn vụt phai màu áo
Của những nàng tiên mộng trẻ thơ
Huy Cận

Cho tôi sống lại ngày xưa ấy
Một cõi Quê Nam khói lửa tàn
Có những nàng tiên lòng rộn bướm
Say đời ngọt lịm tiếng ngân vang.

Đời thả về em chim én cũ
Vẫn mang xuân mới, nhạc thanh bình
Đời đưa về chị vuông khăn liệm
Vẫn cắt may thành áo trắng trinh.

Bao người tâm huyết từ Quê Bắc
Mang khí thiêng non Tản, Nhị Hà

Tim cõi đất lành, sông nước ngọt
Mở trời lý tưởng đẹp bao la.

Rời bóng tịch liêu, bỏ tháp ngà
Ngắm đồi tráng lệ, núi nguy nga
Mở hồn, tôi gặp xuân như ý
Môi ghé lên đồi, hôn thiết tha.

Ai biết tan canh, gà gáy sáng
Âu ca vừa rộn, tắt dư âm
Dậy ào gió độc, mưa tanh đến
Nghĩa địa bao la chật chỗ nằm.

Từng chặng đi qua, từng chặng máu
Mỗi con đường rẽ, mỗi đường xương
Trùng trùng ác mộng giăng mù mịt
Tiếng khóc nhàu trắng, rợn gió sương.

Ai biết có ngày ra cửa biển
Ngoảnh nhìn đất nước rợp cờ hồng
Quãng đường lịch sử bao sinh mệnh
Xây một kỳ đài trên bại vong.

Ơi những nàng tiên mộng trẻ thơ
Giữa thời chinh chiến sống bơ vơ
Mất bao điểm tựa, thiên đường cũ
Thân thả cuồng lưu, giạt bến bờ.

Ơi những nàng tiên thành quả phụ
Kính kỳ xa lạ nhớ quê hương
Lòng luôn sẵn nén hương chiêu niệm
Thấp ngát thời qua, ngát miếu đường.

Và tôi cũng mất kho hoan lạc
Bỏ góc trời quê, lánh bạo hành
Thành kiếp loài dơi trong bóng tối
Tìm ai quờ quạng dưới trăng xanh?

Cuối trời, trong tháng năm liêu tịch
Khao khát chân mây ửng nắng hồng

Canh vắng chong đèn soi quá khứ
Viết thời biển lặng tiếp sông trong.

Ơi tuổi hoa niên, thời cắp sách
Có mùa xanh mạ, mát ao đầm
Để tôi trải mộng từng trang sách
Quên buổi chiều buông bóng lạnh căm.

* * *

**Đêm nghe hát dân ca
ở Fontvannes**
Tặng bạn Anh Vân

Đã tới đêm rồi, nhưng núi xa
Bóng sao chưa lóe, nắng chưa nhòa
Cửa gương còn sáng, trời trong vắt
Hợp mặt ngồi vầy một ấm trà.

Cây đàn trên vách treo sông mãi
Hãy lót nhạc mềm cho tiếng ca
Để khách quanh bàn thương quá khứ
Chia lòng gửi tận chốn mây xa.

Tiếng hát lắng khơi mạch nước nguồn
Chảy trong đất mẹ buổi tang thương
Giờ ta đánh mất nơi hồng cũ
Tàn mộng ngày xanh, bỏ phố phường.

Thoáng hiện giữa lời hát mật ong
Những đồng lúa ngát, những dòng sông
Bao hình ảnh rục trong tâm tưởng
Tiềm thức đen sâu bật lửa hồng.

Ơi, bóng chiều trôi sao muộn màng!
Dâng đầy thung lũng ánh sương lan
Chuyến xe về muộn, đường hun hút
Tiếng thị thành xa vọng ngõ ngang.

Theo tiếng dân ca, lòng mở ngõ

Trời Tây tìm gặp gió phương Đông
Mềm trong nước mắt hồn xa xứ
Biết thuở nào người dáng núi sông?

Xô những cánh chim lia tổ ấm
Hỡi dòng lịch sử dậy phong ba!
Giờ trong tiếng hát ta tìm lại
Bếp lửa đoàn viên dưới mái nhà.

Để ta uống lại nguồn sinh lực
Dịu mảnh hồn đầy những vết thương
Từ khởi điểm này ta cất bước
Vào trong ánh sáng cõi thiên lương.

* * *

Tình Đất

Kỷ niệm lao xao cánh én
Vỗ hoài hoài trong ký ức sáng trưng
Về thăm quê, hoa vòng đồng đón hẹn
Thăm bờ kinh, nước mát ngập ao, bưng.
Đó mùa xuân, giấc mơ chập chờn cánh bướm
Vang tiếng ong thăm luống cải hoa vàng
Mùa hội Tết, mắt trong như buổi sáng
Người yêu quê, lòng vỗ sóng dịu dàng.

Em mời anh trở lại
Buổi đoàn viên mai vàng nở cô thôn
Đọt mồng tơi ngọt bát canh bà ngoại
Cá rô khô ngát đượm bếp hoàng hôn.

Trong bóng tối hoa ngọc lan, dạ lý
Mở lòng thơm rạo rức đón ai về
Quê em đó, dẫu xa vùng tỉnh lỵ
Nhưng gạo thơm và nước ngọt tràn trề.

Cành nêu cao, tiếng khánh rung lanh lảnh
Tiếng suối hồn cũng giao hưởng ngân nga
Em vững niềm tin, dần lớn mạnh

Trên lớp tân bồi êm mát đất phù sa.

Lồng ngực anh cũng căng lên sức sống
Hơi thở anh theo sóng lúa phấp phồng
Ao trong vắt, em cùng anh soi bóng
Cá bãi trầu, cá sặt bướm vờn rong.

Nhưng phía ngoài giếng giếng thù hận
Bỗng âm thanh cuồng nộ dậy bên trời
Anh khoác áo trận,
Bám quē nghèo, em vun bồi mảnh đất cũ tả tơi.

Cuộc nội chiến, đạn pháo cày khét đất
Ôm tình quē, anh chiến đấu tiền phương
Ta ngỡ ngác khi lá cờ đã mất
Đôi lúa lạc loài trên lịch sử tổn thương.

Em chong mắt, hướng muôn trùng khơi rộng
Tưởng tượng không ra nẻo sào huyết mật khu
Anh vượt thoát từng chặng đường ác mộng
Lách lườn qua lưới bẫy của quân thù.

Cùng định cư trên một tiểu bang đất Mỹ
Đất bao la làm loãng nhạt tình người
Cuộc tái ngộ lại đương đầu ngõ bí
Mặt đấng len vào trong tiếng nói, giọng cười.

Lửa tận cõi tiềm lực đen sâu leo lét cháy
Nhưng khó hơ ấm áp lại tình người
Tình đất cũ không thể nào thấp lại
Bã phù hoa cứ tiếp tục chôn vùi.

* * *

Nhớ đất Tiền Giang

Tặng Phương Triều

Dòng đời dạt sóng, cuốn mây trôi
Đã cạn kho hoan lạc cuối trời
Xếp sách, treo đàn, rồi ném bút
Ngáp dài xua đuổi bóng chiều rơi.

Khép cửa, tiếng cười vỡ tịch liêu
Phương xa nào vọng tiếng chuông chiều?
Chập chờn sóng lại thời ươm mộng
Ơi, dải sông hiền, đất mền yêu!

Năm cùng, tháng tận, trạm thời gian
Đánh dấu từng râu chuỗi mộng tàn
Nhưng ngọn tàn đặng vùng ký ức
Đưa tôi về viếng đất Tiền Giang.

Hồi chuông kim cổ, Vĩnh Tràng ơi!
Chùa đất Mỹ Tho nhạt bóng rồi
Trái mạn hồng đào, xuân thiếu nữ
Như bình minh sáng rực lòng người.

Cồn Phụng, Cồn Rồng soi bóng nước
Ai qua Rạch Miễu, nhớ con đò?
Thương hồ bao mảnh đời xuôi ngược
Thấm mặn ngày xanh đĩa cá kho.

Cá úc, cá duồng còn béo lắm?
Hén còn có ngọt tộ canh rau?
Vĩnh Long quà tặng chàng thi sĩ
Trái mạn da người dòn ngọt sao!

Nước lợ, quê hương loài cá chái
Nồi canh nấu ngọt đợi anh về
Ơi, ơ cá chạch kho vàng nghệ
Gợi bóng bao lần một xóm quê!

Yêu sao yêu quá đất Sa Giang!
Bịch bánh phồng tôm gửi tặng chàng

Cô gái Tân Hưng ngồi dệt chiếu
Tâm hồn băng láng chợ Trường An.

Từ buổi Quê Nam bùng khói lửa
Giã từ đàn nguyệt, chàng ra đi
Súng thay đàn suốt mười năm lẻ
Vấy lộng tiền phương bóng quốc kỳ.

Mùa xuân Ất Mão, xuân oan nghiệt
Buông súng, mang đàn, anh lại đi
Bờ bến tự do dù rộng mở
Lòng người lưu lạc quá chai lì.

Thắp đèn soi suốt vùng tâm tưởng
Ngõ gác đáy lòng ngợp bóng quê
Quá khứ đưa về chuông gióng giã
Giục người tự mở một đường về.

Đời tro một tảng đen như mực
Đời rách toi bời những gấm hoa
Ai đã bóc trần bao mộng đẹp
Để chàng ngoắc ngoải bệnh trầm kha?

Những bước thời gian dựng núi rừng
Che mù từng khoảng trống sau lưng
Đêm đêm, đất cũ ngùi quay lại
Chỉ thấy vàng bay lá mịt mù.

Đây bãi tha ma kẻ lạc đường
Hay là thánh địa kiếp tha hương?
Mảnh hồn pháp phới khăn tang trắng
Đất cũ đâu rồi, diêm tựa nương?

Nguồn: [http://www.namkyluctinh.com/hotruongan/htan-vuoncau\[1\].htm](http://www.namkyluctinh.com/hotruongan/htan-vuoncau[1].htm)

www.vietnamvanhien.net